

„To ni prav. Ali ne veš, da moramo biti vljudni z vsakim človekom, dasi ga ne maramo? Tega nisi prav storila.“

„Mama, jaz se zaprem v svojo sobo. Stoprite, kar hočete! Mene ne pripravite, da stopim v sprejemnico.“

Minka steče po stopnicah, mati godrnja v veži, Anka pa je pilarjem nesla malico.

„Če ni drugače, pa bodi!“ reče Žitarica in stopi v sprejemnico.

„Poklanjam se, milostiva gospa, in predstavljam kot Miško Zubelj, finančni uradnik.“

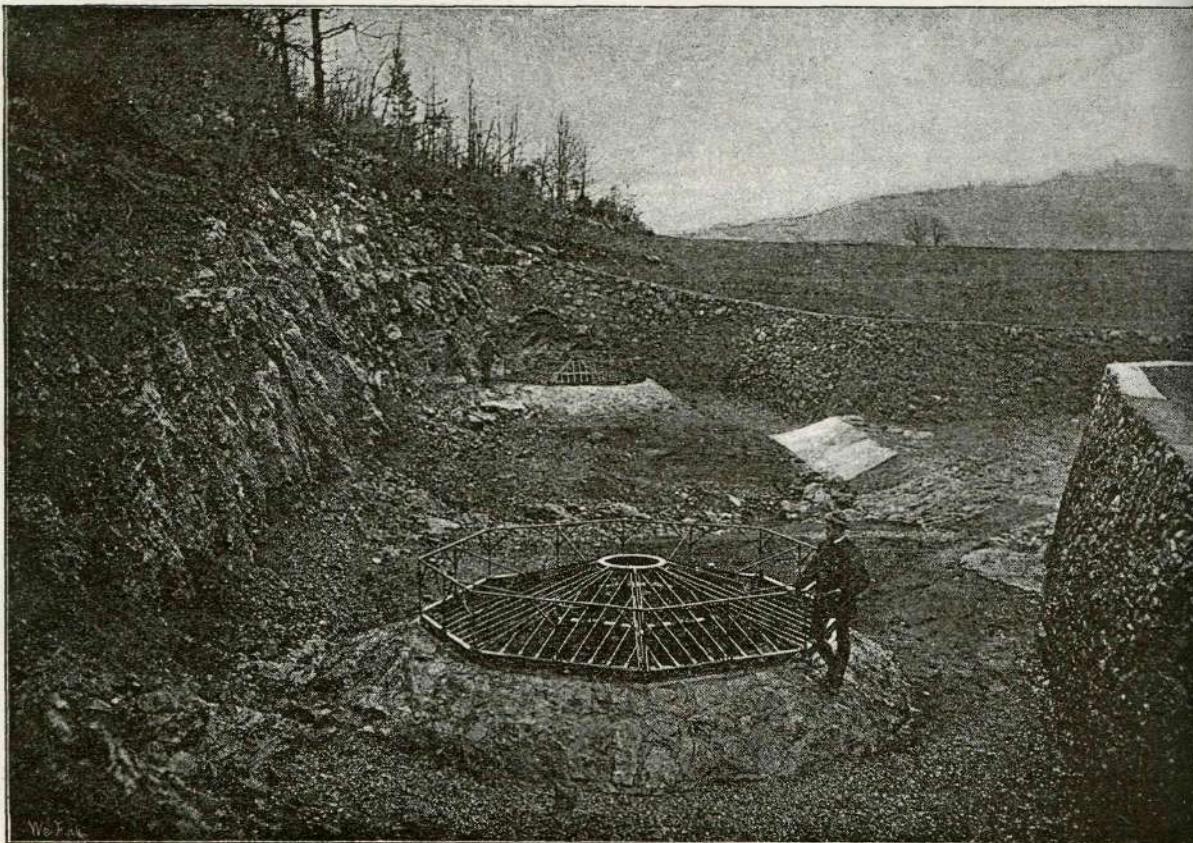
„Kaj ne, dolgočasite se, gospod Zubelj? Tako nesrečen dan ste zadeli — — —“

„O, nikakor ne, gospa! Kdo bi se dolgočasil pri tako zgovorni dami, kakor je vaša gospica hčerka?“

„Kaj je doma?“

„Ne umem, vas, gospa! Ali vam ni pritekla ravno kar naproti?“

„O ne, gospod Zubelj! To je le moja hišna. Pač ima obleko Minkino, ker jo je Minka pomerjala na nji, toda Minke ni doma!“

Vodni požiralnik pri Planini. (Delo Fr. Putika.)

Ako bi bil Miško bistrejšega uma, zapazil bi bil pač lahko, da gospa ni govorila resnice. Ni bila vajena lagati, in od tod toliko zadrega na jeziku in v vedenju.

Miško pa je vendar slutil, da ga je Minka prevarila. Toda ni hotel pokazati tega in zato reče:

„In tako izobraženo hišno imate? Kakšna mora biti šele gospodična hčerka? Rad bi imel čast poznati jo.“

„V nedeljo je plesni venček v čitalnici, gospod Zubelj. Vabim vas, da nas takrat poča-

stite s svojim pohodom. Saj pride tako več gospodov iz mesta.“

„Ako mi obljubite, gospa, da mi vaša gospodična hčerka ponudi roko za prvo kadriljo?“

„Tako daleč ne seza moja materinska oblast, gospod Zubelj.“

„In vi, milostiva gospa! Ali mi to obljubite?“

„Jaz ne plešem, gospod Zubelj.“

„A propos! Pozno je. Gospoda doktorja ne morem več čakati. Poiščem ga v trgu.“

Miško vstane.